

Arrest

**nr. 84 424 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De vorige asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 38 027 van 29 januari 2010 omdat zowel verzoekers asielrelaas als zijn beweerde herkomst ongeloofwaardig zijn.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen,

ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

In zijn derde asielaanvraag berust verzoeker in de weigering van de vluchtelingenstatus en verzoekt hij enkel om de subsidiaire bescherming. Als nieuw gegeven voor de derde aanvraag voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is, zoals blijkt uit het feit dat zijn district van herkomst, Dar-i-nur, nu wel voorkomt op de lijst van onveilige gebieden waarvoor de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming verleent. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift de conclusie van de commissaris-generaal dat zijn herkomst uit dat district ongeloofwaardig is en acht de motivatie van de commissaris-generaal terzake onredelijk.

Zonder afbreuk te doen aan het gezag van gewijsde van zijn arrest nr. 38 027 van 29 januari 2010 merkt de Raad op dat het betoog aangaande de herkomst van verzoeker een overtollig motief betreft. Immers, zelfs indien de herkomst uit Dar-i-nur geloofwaardig zou zijn, quod non, ontslaat dit de Raad niet van de toetsing van het risico dat hij aldaar zou lopen aan de criteria vervat in artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Met toepassing van dat artikel is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Concreet oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak ten andere op de richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de voormelde wet gevraagd heeft om gehoord te worden, verwijst ter terechtzitting naar de nieuwe stukken die hij tijdens voorliggende procedure heeft neergelegd.

De Raad merkt op dat zelfs indien de herkomst van verzoeker uit Dar-i-nur geloofwaardig zou zijn, quod non, de foto's van zijn familie, de originele taskara en het attest van woonst van diens moeder, de bevestiging van hun familieband en de twee enveloppen waarin deze documenten verstuurd zijn geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet (zie hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER